Silvestr 2005

Místo děje: Kvilda
Časové období: 28. 12. 2005 – 1. 1. 2006

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: Účastníků byla spousta, za všechny bych vyjmenoval ty, kdo se mnou byli v pokoji: Planoucí Růže, Sněhová Lilie, Veselý Balónek, Divoká Orchidej, Tichý Půlměsíc, Lesní Jahůdka, Semo a autor

Úvod

Letos jsme se vydali na Silvestra na Šumavu, do farního domu v Kvildě, který dnes patří salesiánům z Českých Budějovic. Zařídila nám to Kvetoucí Pampeliška a ačkoli nebylo zpočátku jasné, zda se tam vejdeme všichni, nakonec jsme se tam sešli v hojném počtu. Sněhu bylo dost, jen viditelnost pokulhávala, to však bylo více než vyváženo dobrou společností.

Aniž bych laskavého čtenáře nudil líčením našich dohadů spojených s letošní oslavou Silvestra, přejdu přímo k událostem, jež začaly dnes, kdy se nás většina na Kvildu vydala. Zmínil bych snad jen, že na vaření jsme se dohodli s Divokou Orchidejí a Tichým Půlměsícem už v předešlých dnech. Dopravu jsem se rozhodl začít řešit až dvacátého sedmého po svátcích, ale Veselý Balónek se Planoucí Růží mě předešli už na Boží hod otázkou, kdy chci jet, aby mohli jet se mnou a Veselý Balónek mohl případně koupit místenky. Na Štěpána se pak ozvali s tím, že soudí, že bude lepší, vezme-li Veselý Balónek auto, do kterého se vejdeme všichni i se Sněhovou Lilií a Tichým Půlměsícem, který pojede přes Prahu. Sraz máme v půl páté na Florenci.

S blížícím se odjezdem mi začalo hloubit vrásky jen to, že dnes mělo hustě sněžit, což se bohužel vyplnilo. Za normálních okolností bych byl pro to množství sněhu rád, ale na tento týden jsem ke své smůle dostal v domě přidělené odklízení sněhu. Dohodl jsem se nakonec s maminkou a Frantou, že sníh zítra odklidí, podle předpovědi by mělo sněžit jen do zítřka. S balením jsem začal poněkud pozdě, a tak jsem se do dokončovací fáze dostal teprve asi ve tři hodiny. V tu dobu mi volal Veselý Balónek, aby se zeptal, mají-li si vzít spacáky. To už jsem mu naznačoval, že nevím, jestli to stihnu úplně včas. Teprve v půl čtvrté jsem byl sbalen a mohl jít dolů hrabat sníh. Ráno mi zabralo odmetení poprašku, který napadl přes noc, jen necelých dvacet minut, a tak jsem si myslel, že to nyní za půl hodinky zvládnu, za tři čtvrtě hodiny pak dojedu na Florenc a moje zpoždění nakonec nebude příliš velké. Jenže přes den sněžilo tak silně, že napadlo asi deset centimetrů, a odhrabávání mi zabralo hodinu. Navíc jsem z toho neměl příliš uspokojující pocity, protože po pěti minutách vypadal uklizený chodník tak, jako by se jej dnes rádlo ani nedotklo. Teprve v půl páté jsem tedy byl opět nahoře v bytě a volal Veselému Balónkovi, že jsem kapku ve skluzu. Veselý Balónek i ostatní jsou však velmi laskaví a počkají na mě na Florenci. Potlačuji tedy špatné svědomí z toho, že bych měl zůstat v Praze do zítřka a o sníh se postarat, a běžím na zastávku.

Na Florenci jsem nakonec až před půl šestou, sněžení je i zde stejně silné. Podle pokynu, který mi předtím poslal Veselý Balónek SMSkou, jsem jej prozvonil a on pro mne došel na zastávku tramvaje. K autu stačilo jen přejít silnici. Rychle nakládáme můj batoh a lyže, pak přisedám za ostatními vedle Tichého Půlměsíce, který je tedy uprostřed, s námi sedí vzadu ještě Sněhová Lilie. Omlouvám se ostatním s tím, že jsem špatně odhadl čas, na což Planoucí Růže zepředu odvětí, že si toho koneckonců všimli. Poté už můžeme vyrazit. Cestou Planoucí Růži zajímá, jaké jsme dostali dárky, a tak chtějí se Sněhovou Lilií hrát takovou hru, při níž každý dokolečka říká, co dostal, a ten, kdo už nemá, co říci, vypadává. Na mě se to ale zarazí, protože mi to přijde jako ‚cdtrochu hloupá hra. Sněhová Lilie odkudsi vytahuje krabici se zákusky, které jí dala babička. K nim nabízím čaj z termosky, a venku pořád sněží. Za koncem dálnice zastavuje Veselý Balónek na chvilku u hospody, protože už ho nebaví, jak za námi pořád jede velký kamion, při té příležitosti si jdeme odskočit. Celou cestu až do Kvildy nám hraje Nohavica a my se mimo jiné věnujeme rozboru několika jeho písniček. Planoucí Růže soudí, že písnička Dance macabre reflektuje mistrův pohled na holocaust a občanskou válku v zemích bývalé Jugoslávie. Líbí se jí, že má ta písnička nějaký podtext, zatímco třeba Sarajevo jí přijde jen zmatené a vůbec nechápe, proč se tam zpívá o Sarajevu, Bosně a Hercegovině a přitom o žádné válce. Také vzpomínáme, které z jeho písniček jsou o lásce a které jsou veselé. Planoucí Růže si s lítostí vzpomněla, že nechala doma trestní zákoník a má jen učebnici, což jí ztíží její nejoblíbenější zábavu, totiž učení. Bavíme se i o diplomatických a poslaneckých imunitách. Trochu jsem se pozastavil nad tím, že diplomaty v cizí zemi nemůže zastavit policista, ani kdyby někoho zastřelili nebo přejeli, jediné, co pak může ta země, kde by se toho diplomat dopustil, je prý to, že jej nepřijme, což, jak jsem pochopil, je stejné, jako když jej vypoví.

Za Vimperkem leží sníh i na silnici, krajina kolem vypadá opravdu poeticky, hluboké lesy, bíle se lesknoucí silnice, padající vločky. Dojíždějíce do Kvildy, kde jsme nakonec byli asi ve čtvrt na deset, ptá se Tichý Půlměsíc Sněhové Lilie, jaké má zkušenosti se ztrácením batohů v letadlech. Zatímco ona ještě natrvalo o žádný batoh nepřišla, Tichému Půlměsíci batoh zašantročili při nedávném návratu z Finska. Měl tam prý úplně všechny věci včetně oblečení na lyže, spacáku, dárků rodině a Divoké Orchideji. Teď má všechno popůjčované a neví, jestli se s tím batohem kdy shledá[1]. Ven nám jdou naproti Divoká Orchidej s Lesní Jahůdkou. Zrovna se také vracejí z vyjížďky na lyžích Pavla s Honzou. Uvnitř zjišťuji, že jsem si doma zapomněl přezůvky, tak tu budu muset celou dobu chodit v ponožkách. Všichni jsme v pokoji s Divokou Orchidejí a Lesní Jahůdkou, zítra sem ještě přibyde Semo. Našich známých tu prý nakonec bude asi devatenáct na třináct míst, letos tu tedy bude pěkně přeplněno.

Když se napijeme čaje z termosek, jdeme se dolů do společenské místnosti najíst. Čaj si vařit nemusíme, protože je tu nějaký ve velké termosce a podle jedné slečny, která je zrovna v kuchyni, si jej můžeme nabídnout. Kromě slečny jsou tu asi dva kluci, další jsou prý dosud venku. Po jídle nás popadne touha projít se ještě na čerstvém vzduchu, to už se sem vrátilo zbylé osazenstvo, a tak si musíme odemknout dveře ven a doufat, že je zatím nikdo nezamkne. Venku sněží už mírněji, míříme ven z Kvildy po silnici směrem k Horské Kvildě. Cestou se obdivujeme krásným rampouchům na domech u silnice. Tichý Půlměsíc se jim obdivuje více zblízka a jeden si odtrhuje, asi pro Divokou Orchidej. Sněhová Lilie má novou šálu a čepici, obojí si upletla během Vánoc. Ještě jí z toho koukají konce vlny, které si průběžně zapošívá. Jednou mezi řečí prohodí cosi o rozmotání krku, čímž se dostaneme k tomu, že děti se rodí s rozmotanými krky a matky jim je hned po zauzlování pupeční šňůry zamotávají. Kluci to ale nevědí, a není tedy divu, když se nad tím Veselý Balónek nyní pozastavil. Holky

[1] Citlivější čtenáře mohu uklidnit tím, že se podle posledních zpráv batoh našel a vesměs to tedy dopadlo dobře.

však tyhle úvahy nijak nepřekvapily, protože na to musí být jako budoucí matky připraveny. Veselý Balónek k tomu dodává, že jednou se v jakémsi filmu narodilo dítě, které vypadalo jako zavinuté do obvazu. Ti, kdo byli u porodu pak nemohli překonat svou zvědavost a jali se jej za pomoci nůžek rozmotávat, z dítěte prý vytékalo cosi podivného, a když jej celé rozmotali, umřelo.

Nejsa dostatečně oblečen, je mi docela chladno a navrhuji se otočit, uspěji však až na třetí čtvrtý pokus, kdy se už blížíme k odbočce do Vimperka. Tímhle směrem navíc stejně nejspíš pojedeme zítra na lyžích, a tak se mi moc nechce dál. Jdeme tedy zpátky s tím, že si ještě něco zahrajeme. S sebou mám jen člověče a karty, ostatní také nejvýš karty, ale dole jsme viděli válet se Carcasonne a Bang!. Sedíme chvíli v pokoji, Tichý Půlměsíc jde pak dolů, snad vařit čaj, a při té příležitosti mu navrhujeme, aby zkusil něco půjčit. Nejprve se tvářil tak, jako že se mu do toho nechce, a tak se jdeme ještě s Planoucí Růží dolů přece na něco zeptat, ale to už proti nám Tichý Půlměsíc míří i s Bang!em v ruce. Je nás akorát sedm, což je nejvyšší počet hráčů. Dost dlouho nám trvá, než si vysvětlíme pravidla, protože jsou docela složitá. Je tam spousta karet a každá dělá něco jiného. Poté stačíme odehrát sotva jednu hru a hnedle je půl druhé. Nemusím snad připomínat, že mezitím jsme stihli ochutnat cukroví od Tichého Půlměsíce, nebo možná Divoké Orchideje. Tichý Půlměsíc nám také nabídl výbornou domácí slivovici.

Po dohrání jdeme spát. Lehám si nad Lesní Jahůdku na palandu, která se při sebemenším pohybu třese jako rybářská bárka na tajfunem rozbouřeném moři. I s horními částmi paland je tu sedm míst k ležení a od zítřka nás má být osm, ale karimatka, kterou jsem si na doporučení Kvetoucí Pampelišky vzal s sebou, stejně nebude využita, protože Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí si vystačí s jednou postelí. Zítra chceme v deset odejít na běžky, naplánoval jsem předběžně kolečko přes Horskou Kvildu, Nové Hutě, Borová Lada a Knížecí Pláně, budík jsem si proto nařídil už na půl osmou.

Čtvrtek 29. prosince

V půl osmé mi opravdu zazvoní telefon, ale jen jej zaklapnu, usoudiv, že bude lepší vstát až v osm. Snad jen Lesní Jahůdka si myslí, že bude lepší vstát po osmé, ostatní spí ještě hodnou chvíli potom. Dole v kuchyni jsem z nás tedy jako první. Kromě mne je tu vlastně vzhůru jen jeden kluk, Tomáš, a dvě malé děti. Tomáš se mě ptá, proč jsem vstal tak brzy, na což odvětím, že přece není brzy. On potom odevzdaným hlasem podotkne, že je vzhůru už od šesti, a mávne rukou k těm malým dětem, že ony jsou příčinou. Lesní Jahůdka také přijde za chvilku dolů, před tím si ještě stihla zajít do obchodu. Ostatní se tu objeví až ve chvíli, kdy už dopíjím čaj a, maje již snědën chleba s medem, dojídám i jogurt. Mezitím se tu vlastně mihla Bára, tak jsem se dozvěděl, že už neměří krávy, ale zjišťuje vliv toho, co krávy jedí, na jejich zdraví, alespoň pokud si dobře vzpomínám.

Během snídaně ujasním plán výletu, který jsem naznačil už v závěru předešlé kapitoly, podle plánku s lyžařskými tratěmi jsem spočítal, že by měl být dlouhý asi třicet jedna kilometrů, což mi přijde akorát. Planoucí Růži se líbí, že jsem naplánoval návštěvu hospody v Borových Ladech, kde jsme byli i se Sněhovou Lilií na Jarní škole. S návštěvou hospody je totiž třeba při správném výletě na lyžích počítat. Tichý Půlměsíc říká, že jen jednou udělal tu chybu, že ji ve svých plánech opominul a podařilo se mu během čtyřiceti kilometrů všem se vyhnout. Což jistě nebylo dobré. Venku pořád hustě sněží, a tak jsem usoudil, že bude lepší držet se hlavních cest, které budou projeté rolbou. Nakonec vyrážíme něco po desáté, bruslit asi nepůjde, a tak si všichni poctivě mažeme, teploměr ukazuje asi minus osm stupňů. Vyrážíme tedy směrem k Horské Kvildě, nedaleko ní, když už usoudím, že jsem ostatním dost ujel, se otočím a jedu jim opět naproti. Lesní Jahůdka je až daleko za námi a prohlašuje něco o tom, že se snad raději oddělí, než aby nás zdržovala. To jsou ale jen zbytečné řeči, protože rozdíl v rychlosti vznikl jen tím, že měla špatně namazáno, jak se ukáže při další zastávce, kde to napraví.

Kousek dál, u Daniela, zahneme vpravo, přejdeme silnici a vyrazíme směrem k Zlaté Studni. Cesta vede trochu do kopce a pak s kopce, a pořád je zataženo, tak ten foťák asi nesu zbytečně. Na Zlaté Studni na sebe počkáme, je tu docela dost jiných běžkařů. Přejedeme přes Pláně a pokračujeme do Nových Hutí, cesta vede po holém hřebínku, na kterém to dost profukuje, za chvíli mi ruce promrznou na kost. Projedeme kolem Nových Hutí dolů ke konci dětské sjezdovky, jedeme po svahu se spoustou prašanu, jen bez dostatečného sklonu, a tak to moc nejede. Dole zapředeme diskusi o našich dalších dnešních plánech. Zdá se, že v tomto počasí nepojedeme přes Knížecí Pláně, protože by to tam hrozně foukalo. Otázkou tedy je, jestli přejedeme ještě čtyři a půl kilometru do Borových Lad, nebo půjdeme do hospody už tady, koneckonců už je jedna hodina. Nakonec půjdeme už sem, protože už jsme za půlkou.

Sedáme si k velkému stolu. Dáváme si všichni polévku, jen Tichý Půlměsíc a já piva, jinak různé grogy a čaje. Planoucí Růže pak lituje, že si také nedala pivo, protože při nějakém sportovním výkonu na ně začasté pociťuje chuť, ale když jsme si je s Tichým Půlměsícem objednávali, byla zrovna na záchodě. Přišlo jí přitom nevhodné, aby pila pivo jen sama, když je holka. Strašlivě dlouho trvá, než mi rozmrznou prsty a dost to bolí. Tuším, že Lesní Jahůdka mi poradila, že je to možná tím, že i když mám tlusté rukavice, do rukou se nedostane krev, protože mám nedostatečně oblečené celé paže. Něco na tom asi bude, protože od této chvíle jsem už moc nesundával svetr, a bylo to mnohem lepší. Obzvlášť s Tichým Půlměsícem jsme si na téma studených rukou pěkně zanotovali, protože na ně oba trpíme. Na něj však nepůsobí, ani když je oblečen po celém těle. Nedávno jsem jej viděl cosi si kapat v hrdlo, šlo o kapky z Jinanu Dvoulaločného, čili Ginkgo biloba, je to prý to jediné, co má naději mu pomoci, podle doporučení devíti z deseti jeho známých. Sněhová Lilie si prohlíží můj nový foťák, ale tomu dost dlouho trvá, než se mu odmlží objektiv. Sněhové Lilii se její foťák odmlží mnohem dříve, ale ona má tak malý objektiv, že je div, že se na něj nějaká mlha vůbec vejde. Tichý Půlměsíc ji varuje, aby nefotila hned, když je ten foťák tak vychladlý, protože jemu se jednou při podobné příležitosti zasekla na jeden den závěrka.

Nakonec zaplatíme a jdeme pryč, ještě než opustíme hospodu docela, stojíme chvilku v prostoru mezi dvěma vstupními dveřmi, Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek jí svačinu, kterou jim Veselý Balónek ráno připravil, k tomu koluje čaj z termosky. Tu svačinu měl Veselý Balónek určitě dobře spočítanou, protože včera večer jsem si všiml, že má papír s tabulkou, v níž má pro každý den i denní dobu přesně zaneseno, co a kdy budou s Planoucí Růží a Sněhovou Lilií jíst. Všiml jsem si například, že k jedné snídani měli určenou čínskou polévku a opravdu ji pak měli. Přijde mi trochu divné, snídat čínskou polévku, ale podle všech tří z nich je to snídaňové jídlo.

Přece jen se vydáme do mrazivého počasí a vydáváme se podél Chalupské slati k Borovým Ladám. Skoro celou cestu jede Tichý Půlměsíc těsně za mnou a pak poznamenává, že opravdu výrazně zvedám lyži, kterou jsem se předtím odrazil. O to se opravdu snažím, protože mým ideálem je lyžař, který je vyobrazen na těch oranžových čtverečcích, jimiž se označují na rozcestnících a v mapě lyžařské značky. Má na nich totiž tak podivnou polohu, že se až divím, že nespadne. Sněhová Lilie tuším potom prohlásila, že je na nějakém kursu do podobné pozice nutili a že v ní vůbec nešlo udržet rovnováhu. Ve Svinných Ladech se chvilku dohadujeme, jestli se půjdeme podívat na rašelinné jezírko Chalupské slati. Tichý Půlměsíc by je vidět chtěl, ostatním je to v podstatě jedno. Planoucí Růže by prý raději jela dál, ale když je prý o odbočku takový zájem, tak půjde s námi. Popojedeme tedy asi sto metrů k informačnímu středisku, u nějž začíná haťový chodníček k jezírku, ale hned vidíme, že cestu uzavírají dřevěná vrata, třebaže nějaká lyžařská stopa po chodníčku vede. Protože porušovat nařízení národního parku se nám nechce, vrata neobcházíme a pokračujeme v cestě. Přejedeme Teplou Vltavu a za chvíli stojíme u informačních cedulí v Borových Ladech.

Tady už do hospody nejdeme a jedeme směrem ke Knížecím Pláním s tím, že nepojedeme až k nim, ale po bližší cestě do Kvildy. Nejedu po stopě, ale po silnici, která je pěkně projetá a neposypaná. Tichý Půlměsíc se tomu diví, ale ta značka vede zbytečně vlevo a sklesá asi pět metrů dolů. Na to Tichý Půlměsíc prohlásí, že jsem určitě zachránil výpravu před tím, aby posledních pár metrů před cílem neklesla zemdlena k zemi. Když stopa přejede na pravou stranu silnice počkám na ostatní a přece se po ní vydáme i my. Planoucí Růže s Veselým Balónkem se, dojíždějíce, baví o nějakých jejich známých klukovi a holce, kteří spolu asi deset let chodili a pak ji ten kluk opustil. Půl roku na to si pak vzal nějakou jinou slečnu, s níž ale nemá pranic společného. Sněhová Lilie, uslyšivši je, prohlásí, že je to typický sylvovský rozhovor. Podle mne si to ta holka trochu zasloužila, když za celých deset let nebyla schopná dotáhnout toho kluka na radnici. Planoucí Růže ale říká, že vyjádřit se přece musí ten kluk a holce nezbývá než čekat. Ona sama si pěkně počká. Jenže podle mne to přece nemůže nechat holka na někom, kdo obvykle ani nepozná, že je zamilovaný, neřkuli, že by si chtěl tu holku vzít.

Zanedlouho odbočujeme na cestu, po níž pojedeme až do Kvildy. Cesta se kroutí lesem, jak traverzuje svahy stoupající od Vltavy k hraničnímu hřebeni, dá-li se tak co na Šumavě nazývat. Je v podstatě velice nudná, protože za celou dobu vlastně ani nevidíte, kam a odkud jedete. Na jednom místě pocítím nedostatek cukru, a tak se zastavím, abych pojedl fidorku. Sněhová Lilie se potom diví, jak jsem to mohl poznat. Lesní Jahůdka říkala, že ona to u sebe pozná podle toho, že začne mít velmi špatnou náladu, má pocit, že jí nic nejde, zanedlouho začne pociťovat i slabost. Já to tedy poznám podle toho, že pociťuji naprostou prázdnotu v žaludku a pak i křeče od hladu. Ale nestává se mi to moc často, to Diana před čtrnácti dny v Krkonoších říkala, že trpí sklony k hypoglykemickým šokům, a tak preventivně každých pět minut zastavovala a ujídala hroznový cukr. Což už mi přišlo dost často, protože sám potřebuji podobnou zastávku tak jednou za dvě tři hodiny. Na tomto místě stojíme a čekáme na sebe, Veselý Balónek sem přijíždí ve spěchu, protože mu v batůžku zrovna zvoní mobil Sněhové Lilie. Ta v něm ihned začne štrachat, ale než jej vytáhla, samozřejmě už to volající vzdal. Sněhová Lilie se tedy jen zeptá, kdy budeme v Kvildě.

Ještě nám však zbývá pěkný kus cesty za postupného smrákání. Čekáme na sebe při přejíždění potoka Bučiny, který v jakémsi pomatení mysli považuji za Vltavu, teprve později mi dojde, že je to úplný nesmysl, protože se blížíme k cestě z Kvildy na Bučinu a nikoli k pramenům Vltavy a navíc i ta vede u Kvildy po pravém břehy Vltavy, a tak bychom ji ani nemohli přejít. Nyní jsem si však myslel, že odtud to bude do Kvildy už jen kousek, což nakonec v podstatě vyšlo. Když se připojíme na tu velkou cestu, už se docela setmělo, což činí sjezd do Kvildy zábavnějším. Na ostatní čekám u prvních domů pod kopcem, Lesní Jahůdka si tu hned sundává lyže, my s tím vydržíme až k mostu, tentokrát opravdu přes Vltavu, odtud už totiž silnice vypadá všelijak a při stoupání dosti podkluzuje.

V domě jsme asi v půl šesté. Už je tu Jarin, kterého je samozřejmě všude plno, s Máňou. Semo prý přijede na kole z Lipky, kam s ním přijede vlakem. Průběžně posílá Lesní Jahůdce zprávy, když vystoupí z vlaku, když dojede do Borových Lad, když sedí v Borových Ladech na polévce atd. Musím se tedy přiznat, že je to pro mne jako z jiného světa, neboť samotného by mne nenapadlo zavolat nikomu, i když holky to asi potřebují, aby měly přehled. Semo nakonec přijede docela pozdě. Jarin nám nabízí čaj z termosky a chvíli se s námi baví v pokoji. Pavla s Honzou si prý udělali jen asi desetikilometrové kolečko. Podle Honzy to nebylo nikde projeté a nebylo to tedy nic moc. Jenže jak jsem vyrozuměl z jeho komentářů, pro něj *projeté* znamená *projeté na bruslení*, což dnes opravdu nebylo. Zato vloni byl na bruslení naprosto ideální sníh, a tak si může jen povzdechnout, že zatímco vloni tu měl snowboard a mohl by bruslit, letos si vzal běžky, a přitom napadl na snowboard naprosto ideální sníh. Takový je život.

Vysprchovat se jdu dolů, protože tady v patře jsou obě sprchy samozřejmě obsazené. Když vylezu, přijeli akorát Kvetoucí Pampeliška s Morsilagem, Linda s Jensem a jeho dcerou Marií. Tak to mohu nahoře všem ohlásit. K jídlu dnes budeme mít s Tichým Půlměsícem a Divokou Orchidejí torteliny, které měli na starost oni, a alespoň tak nemusím vyvíjet žádnou zvláštní aktivitu. Když vaříme, vaří současně jídlo i Kvetoucí Pampeliška s Honzou, i oni si dělají torteliny, udělají si jich ale hrozně moc, měly prý být i pro Báru, ale ta už je najedená. Kvetoucí Pampeliška nosí pravou ruku nahoře, protože ji má po další operaci, což znamená, že ji má ještě méně pohyblivou než po té první. Vypadá to skoro, jakoby se stále hlásila o slovo, tak nahlas soudím, že teď bude muset být hrozně ukecaná. Na začátek jídla máme ještě bramboračku, kterou přivezla Divoká Orchidej z domova od maminky, je v ní pohanka, což je poněkud nezvyklé, nicméně dobré. Než však usednu k polévce, musím ještě běžet nahoru pro svíčku, kterou, jak mi nyní Planoucí Růže správně připomenula, jsem slíbil zapálit k jídlu. Hlavní důvod, pro který jsem si ji vůbec bral s sebou, byl ten, že jsem ji chtěl spálit, ale za celou dobu jí ubylo tak málo, že ji myslím budu muset vozit ještě na mnoho a mnoho dalších silvestrovských oslav.

Torteliny jsou dobré a když si nahoře dáme trochu cukroví, cítím se velice dobře najeden. Nahoru na pokoj jsme si i dnes vzali Bang!, dnes jsme si jej stihli zahrát dokonce dvakrát. Mezitím chodí Lesní Jahůdce další zprávy od Sema. Pravda je, že mezi tím, kdy jí volal, že dojel do Borových Lad a jde se ohřát do hospody, a mezi zprávou, v níž jí oznamoval, že tuto opouští, uběhlo asi čtyřicet minut. Prý už má za sebou i první pád, při němž přišel o tachometr a musel se pro něj vracet. Po Bang!u usoudím, že by bylo hezké dozvědět se, co se děje dole a uvařit si čaj, a tak nás postupně většina sejde dolů. Po chvíli se zde Pavla s Honzou rozhodnou zkusit hrát Citadelu, tuhle hru neznám, a tak se přidám. Ukazuje se, že ji nezná nikdo z nás, kdo jsme se rozhodli si ji zahrát, nicméně Pavla s Honzou mne uklidňují s tím, že jsou v ní přece pravidla. Hodnou chvíli se skutečně snažíme rozluštit je z návodu, ale trvá to dost dlouho, protože jsou poněkud složitá a nepřehledná. U vedlejšího stolu sice sedí Tomáš, který hru zná, ale přes to, že se jej ptáme na některé detaily, nepodaří se nám je pochopit. Když se pokusíme rozehrát, zasekneme se po prvním kole na jednom detailu, který si začneme s Pavlou vzájemně vyjasňovat. Tomáš nám k tomu sice něco říká, ale mě se zdá, že jinak, než je to napsáno v pravidlech. Navíc i to, co je v pravidlech napsáno, chápeme zřejmě s Pavlou každý jinak. Mezitím se odpojí Lesní Jahůdka, neboť přijel Semo, a i další se začínají rozcházet na lože, a tak když už se mi podaří přesvědčit Pavlu, že můj výklad je správný, není už vlastně s kým hrát.

Na zítřek jsme si opět určili odchod na desátou hodinu, ale budík si tentokrát natáhnu až na osmou. Za to, že mi zazvonil dnes ráno už půl hodiny před tím, jsem dostal poněkud vyčiněno. Myslím, že bychom mohli jít přes prameny Vltavy na Modravu a poté přes Antýgl zpět. Dnes spím nad Tichým Půlměsícem a Divokou Orchidejí, protože oni usoudili, že jsem lehčí než Semo a že by to tedy asi nebylo tak hrozné, kdybych na ně i s postelí spadnul. Podle toho jak se postele třesou, nezdá se jejich zřícení zase až tak nepředstavitelné.

Pátek 30. prosince

Ráno opravdu vstávám v osm, venku sice stále sněží, ale svítí i sluníčko, a tak se těším, že s trochou štěstí snad i něco vyfotím. Při snídani přepočítávám délku mnou vybrané trasy, vychází to asi na třicet tři kilometrů, proto se vzdávám myšlenky, že bychom k pramenům Vltavy jeli přes Bučinu, čímž se to trochu zkracuje, holky dnes totiž nevypadají, že by se jim chtělo jet na dlouhou cestu. Už včera naznačovali Pavla s Honzou a Jarin, že by možná jeli s námi, ještě dvacet minut před desátou sedí u snídaně, ale potvrzují svůj úmysl. To už jsem v podstatě připraven k odjezdu, a tak se ještě procházím venku, kde je asi osm pod nulou, tedy dost zima. Zato svítí sluníčko, a tak si opravdu mohu vyfotit kostel, ptačí budku i to, jak si Sněhová Lilie maže lyže.

K odchodu jsme skoro všichni připraveni už chvilku po desáté, jen Pavla s Honzou a Jarin s Máňou nikde. Jdu tedy za nimi nahoru zjistit, jak jsou na tom, už se převlékají a prohlašují, že za chvilku jsou dole, ale za chvilku místo toho sejde jen Honza a vzkáže nám po Lesní Jahůdce, abychom jeli, že jim to bude ještě chvilku trvat. Vyrážíme po silnici nad sjezdovku, za níž vede stopa dolů k Vltavě a přes ni na velkou cestu k pramenům. Tichý Půlměsíc se na začátku stopy, kde si nasazujeme lyže, zdržuje focením. Když sjedu dolů k mostku, také se zastavím, abych si vyfotil osvícenou říčku vinoucí se mezi zasněženými břehy. Planoucí Růže projíždí chvilku za mnou a když vidí, že mám v ruce foťák, začne se na mne smát, a tak jsem ji asi zklamal sdělením, že jsem nechtěl fotit ji, ale přírodu. Mou poznámku ohodnotí jako neslušnou, pak přece stačím vyfotit Divokou Orchidej.

Až k pramenům je projetá pěkná stopa. U rozcestí v polovině cesty se otočím a jedu ostatním naproti. Přitom vidím jet nahoru jednoho muže a jednoho kluka, kteří místo toho, aby se hůlkami odráželi, jak je to běžné, drží je složené za zády. Asi trénují práci nohou, což mi ale přijde dost podivné, obzvlášť uvážíme-li, že v současnosti je mezi lyžaři zvykem přenášet čím dál více námahy na ruce. Než dojedeme opět na to rozcestí, projela kolem něj rolba, a tak dál jedeme po úplně nové stopě. Rolba zahnula k Holubí skále, viděla ji jen Lesní Jahůdka, která zrovna byla na správném místě. Počkáme na sebe a pokračujeme v cestě.

Asi po kilometru se zastavím na pasece, protože krásně svítí slunce a vydrží to až než si vyndám foťák a vyfotím si Sněhovou Lilii projíždějící pod prosvíceným bukem. Protože i Sněhová Lilie to zde uznává jako hodné svého objektivu, nakonec i zde na sebe čekáme. Lesní Jahůdka nabízí Sněhové Lilii, jestli nechce, aby ji vyfotila. Sněhová Lilie se nejprve zdráhá, protože už přece bude na mé fotce. Na to jí říkám, ať se tím nenechá ovlivnit, protože koneckonců kdoví kdy ty mé fotky uvidí, když opět odletí na půl roky do Ameriky. Sněhová Lilie se tedy nechá vyfotit, ale pak mi navrhuje, že bych ty fotky mohl přece naskenovat a dát je na internet. Na to se však tvářím odmítavě, koneckonců, kdoví kdy uvidím ty její fotky. Ještě dřív, než nás dojedou Divoká Orchidej s Tichým Půlměsícem, přisviští sem Honza opravdu efektním bruslařským stylem. Tak se zdá, že už nás dohnali. Po chvíli se vydává zpět zkontrolovat, jak je na tom Pavla. Přijíždí i Jarin s Máňou a Divoká Orchidej s Tichým Půlměsícem, a tak se vydávám dál, protože už mi tu začínají mrznout nohy.

Pramen Vltavy už je nedaleko, postáváme chvilku kolem informačních cedulí. Dolů ke studánce, z níž Teplá Vltava vytéká, sejde nakonec snad jen Jarin a Honza, možná i Pavla s Máňou, což však už nevím, protože to už jsme se pustili do výstupu na Černou Horu. Tady u pramene nás dojel i Semo. Odtud je to do Modravy asi osm a půl kilometru, když ujedeme půl kilometru na rozcestí s červenou značkou, která vede z Bučiny na Černou Horu, zjistíme s údivem, že odtud je to do Modravy kilometrů devět. Otázkou tedy je, jestli se tam vůbec dostaneme. Odtud stoupáme do kopce, asi v polovině mne to přestane bavit a jedu zase dolů, cestou míjím Tichého Půlměsíce, který zrovna s foťákem v ruce mizí mezi stromečky. V podobné pozici jej vidím, i když kolem něj opět po chvíli stoupám nahoru, poté co jsem dole spatřil, jak výstup zahajují i Jarin, Máňa, Pavla a Honza. Cestou na vrchol na nás opět svítí sluníčko, stromy jsou obalené sněhem a ty vyšší se sklánějí pod jeho tíhou. Mnoho vzrostlých zdravých stromů tu pravda není a pohled okolo je trochu bezútěšný pro holé pláně na české a kůrovcem sežrané lesy na německé straně. Když na vrcholu fotím ostatní stojící ve slunci u rozcestníku, poznamená Planoucí Růže něco ve smyslu: „Konečně fotíš něco pořádného a ne nějakou přírodu.“

Divoká Orchidej nám, dojevši, tlumočí vzkaz Tichého Půlměsíce abychom pokračovali v cestě, že nás dožene. Semo odjíždí nejdříve, ujistiv se, že my chceme jet do Modravy nejkratší cestou, zatímco on si ji ještě mírně prodlouží kolem odbočky k Březníku. V hospodě se snad potkáme. Na Tichého Půlměsíce tedy nečekáme a vydáváme se po chvíli dolů k Ptačí nádrži. Sjezd není letos nic moc, protože sníh je pomalý a nedá se v něm moc bruslit. Dole jsme nicméně docela rychle, tady se na rozcestí chvilku zastavujeme a čekáme na Tichého Půlměsíce. Divoká Orchidej mezitím odchází mezi stromečky, Planoucí Růže, Sněhová Lilie a Veselý Balónek si vybalují rohlíky k svačině. Ani tu nestojíme dlouho, než Tichý Půlměsíc přijede. Prohlašuje, že už si s sebou na běžky foťák brát nebude, protože mu hned, jak jej vytáhne, zmrznou prsty a stejně není schopen s ním manipulovat.

Odtud je protažená zase pěkná stopa, tak se rozbruslím, ale za chvilku z ní opět odbočujeme. Ještě projedeme jedno rozcestí a pak už stojíme před Modravou. Dojíždíme do ní a na silnici zahýbáme vlevo, přejedeme mostek přes Roklanský potok, který spolu s Modravskými chalupami vypadá pod sněhovým příkrovem ozářeným slunečním svitem velice malebně. Za mostkem se totiž nachází penzion Arnika, do kterého chceme zajít na polévku. Už z předsíňky však vidíme, že to nepůjde tak snadno, protože uvnitř je naprosto plno. Chvilku tedy postáváme mezi vchody a uvažujeme, jestli budeme čekat na to, až se nějaké místo uvolní, nebo půjdeme zkusit jinou hospodu, jedna, o které vím, se nachází až na druhém konci Modravy v kopci. Nakonec počkáme, k ukrácení dlouhé chvíle si pročítáme věstník píseckých turistů, který je tu volně k rozebrání. Mají tam článek o severském chození (*nordic walking*), což je rychlé chození po lese s hůlkami. Dosud jsem nepochopil, proč by měli zdraví lidé chodit nenáročným terénem s hůlkami, tak mi to přijde spíš legrační. Kromě toho tam mají i článek o mazání lyží, což je zajímavější.

Po chvíli se opravdu nějaká skupina zvedá k odchodu, a tak můžeme zaujmout její místo. U stolu s námi zprvu zůstávají dva mladíci, ale i ti se časem zvednou, a tak si k nám může přisednout i Semo, který přijede později. Ptáme se samozřejmě, jakou mají polévku, tuším, že měli jen hovězí vývar. Planoucí Růže si jej nedala a později nás trochu udivilo, že když se ptal Semo, měli prozměnu jen gulášovou polévku. Mají tu také palačinky, které si několik z nás dává. Já si dávám tlačenku, ale musím se s ní připomínat. Planoucí Růže s Veselým Balónkem si dali napůl tuším smažený sýr. Nejoriginálnější přání však měl Semo, když si objednal brambory s rýží. Při tom všem se na nás servírka mračí, jako bychom ji obtěžovali. Dohadujeme se také, co dál, k mému plánu jet přes Antýgl, se kupodivu zdaleka nechce připojit každý. Nakonec se mnou pojedou Veselý Balónek, Planoucí Růže a Sněhová Lilie, ostatní se rozhodli jet do Kvildy přes Filipovu Huť. Semo s Lesní Jahůdkou snad ještě přes Horskou Kvildu, Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí již přímo do Kvildy.

Vycházíme tedy ven a rozloučivše se, vydáváme se každý svou cestou. My stoupáme do kopce nad Modravu. Svah po pravé straně s hlubokým sněhem vypadá opravdu lákavě ke zkoušení telemarku, ale když vidím s jakou námahou se malé dítě opodál drápe nahoru, okamžitě mne podobné touhy přejdou. A hned jak se to dítě dostane na cestičku, sjede zase dolů, to je opravdu sysifovské úsilí. Kus dál už je stoupání mírnější, když už docházíme na přelom do klesání, vidím dva lidi, jdoucí proti nám pěšky v běžkových botách, lyže držíce v rukou. Trochu mne to udiví, nejspíš se jednomu z nich poškodilo vázání, protože jdou proti nám a tedy z kopce. Proč však jdou pěšky oba, to nechápu. Snad je to tak, jak míní holky, totiž že je ten druhý solidární. Odtud jedeme v podstatě z kopce až k plavebnímu kanálu. Je to docela pěkný sjezd, i když opět ne tak rychlý jako vloni, zato je tu více sněhu. Sněhová Lilie si už postěžovala, že tu zatím nemusela plužit.

Podle kanálu, který vypadá velice malebně, jedeme po silnici až nad Antýgl, kde sjedeme dolů k mostku přes Vydru. Sjíždíme po cestičce podle nějaké chaty, nepříjemné jsou jen dva potoky, které nejsou zamrzlé. Trochu mne udivilo, že kdosi zřejmě stoupal nebo klesal po prudkém svahu nad mostkem. Mostek je pěkně úzký a s čepicemi sněhu na zábradlí vypadá tak efektně, že na něm fotím Planoucí Růži, ta potom fotí Sněhovou Lilii na její foťák. Nato procházíme kolem horského domu na silnici. Poté přejdeme jen kousek dál k mostu přes Vydru a odbočujeme po modré značce směrem k Horské Kvildě. Až k ní stoupáme podle Hamerského potoka. Cestou jsme toho mnoho nenamluvili a zastavili se vlastně až nahoře. Opět překračujeme několik potoků, které ani při tomto množství sněhu nejsou kupodivu zcela zakryté a při sjezdu by mohly být velmi zákeřné. Jinak cesta není příliš zábavná, vede lesem a pohled do okolí zpestřují jen zasněžené balvany v korytě Hamerského potoka. Asi v polovině stoupání se se Sněhovou Lilií, která jde za mnou, zastavujeme a čekáme na Veselého Balónka a Planoucí Růži. Ti kolem nás projdou právě ve chvíli, kdy je Sněhová Lilie stranou. Ani nic nepromluví a jdou prostě dál. Když se Sněhová Lilie vrátí na cestu, povzdechne si, že chtěla vzít Veselému Balónkovi batoh, ale takhle to nejde.

Když dojíždíme do Horské Kvildy, je už skoro tma. U hospody U Honese navrhuje Veselý Balónek, že bychom se v ní ještě mohli zastavit. Všichni s tím souhlasíme, Planoucí Růže se nejprve snaží návrh podpořit s tím, že větší tma už stejně nebude, na což říkám, že to určitě bude, ještě nejsou ani vidět hvězdy. Změní tedy svůj argument na to, že aspoň potom bude větší tma. Při dojezdu sem mi přišlo, že se nějak oteplilo, ale když vidím na teploměru mínus patnáct stupňů, tak nevím. Snad ten pocit tepla bude tím, že teď vládne úplné bezvětří.

Střed místnosti zabírají mohutná kachlová kamna, kolem nichž jsou lavičky a je tedy možno sedět a opírat se o vyhřáté kachly. My si sedáme ke stolu v rohu u vchodu do záchoda. Hospoda vypadá celkem obyčejně, na stolech jsou vikslajvantové ubrusy a obsluha tu není, místo toho se chodí k okénku. Alespoň ceny nejsou tak vysoké. Podle cedule by tu měli mít borůvkové koláče, na které se mi hned začnou sbíhat sliny. Jdeme tedy k okénku, jen Sněhová Lilie zůstává sedět s tím, že jí mám přinést grog a jeden kousek koláče, ten už však mají jen jediný. Nabízím sice Sněhové Lilii, že jí jej přenechám, jen bych jej chtěl ochutnat, ale zřejmě se mi ji nepodařilo přesvědčit o upřímnosti svých slov, neboť ona se jej vzdá a jde si raději pro ovocný pohár. Objednal jsem si svařák, který překvapivě svařovali v mikrovlné troubě. Nedával jsem pozor, ale Planoucí Růže s Veselým Balónkem pak tvrdili, že tomu pánovi za pultem víno překypělo ven.

Veselý Balónek si, stejně jako Sněhová Lilie, dává grog, protože sledoval jeho přípravu, zdá se mu, že, na rozdíl od Sněhové Lilie, on do něj dostal jen jednoho panáka rumu. Ochutnává tedy z obou skleniček, ale kupodivu se mu ten jeho grog zdá silnější. I Planoucí Růže pečlivě sleduje přípravu své horké čokolády. Číšník si kvůli tomu prý dal velice záležet na tom, aby se mu všechno podařilo, jak má být. Planoucí Růže jej potom za odměnu pochválila. To Sněhová Lilie se svým ovocným pohárem mnoho spokojena není, protože šlo jen o mandarinky z plechovky se šlehačkou. Veselý Balónek nás tu pořád fotí telefonem, a tak mu navrhneme, aby naši fotku poslal Divoké Orchideji s komentářem: „Jsme v hospodě a je nám dobře.“ Nejprve nemůže najít signál, ale nakonec se mu to podaří.

Sedáme si potom zády ke kamnům, u kterých se opravdu sedí velice příjemně. Proti nám visí na stěně podivné vyřezávané ozdoby, jimž vévodí hodiny stejného stylu. Sněhová Lilie s Planoucí Růží vzpomínají na filmy. Začne s tím Sněhová Lilie, když se ptá Planoucí Růže, jestli si nevzpomene na název filmu, jenž jí popisuje tak mlhavě, že by podle mne mohlo jít o téměř libovolný film. Planoucí Růže si však kupodivu vzpomene na ten správný. Podle Sněhové Lilie je lepší než jejich maminka, protože s tou to zkoušela také, ale ta si nevzpomněla. Bohužel ani já už si teď nepamatuji, o co šlo.

Přece jen nám nezbyde nic jiného, než se zvednout a opustit vyhřátou hostinskou místnost i s velkými kachlovými kamny, jde to věru obtížně. Podle teploměru venku přede dveřmi klesla teplota ještě o dva stupně, tedy na sedmnáct pod nulou. Teď tu zimu už i cítím. Cesta nocí do Kvildy je krásná. Je jasno, a obloha je tak vyzdobena myriádami hvězd s šerpou mléčné dráhy přehozenou přes prsa. Projíždíme kolem pár chaloupek, u jedné už zkoušejí dělbuchy na zítřek. U Jezerní slati připomenu Sněhové Lilii, že už u ní byla, neboť to vypadá, že si na to nepamatuje dosti jasně. Potom už jedeme s kopce a za chvilku jsme v domě. Když ukládáme lyže, vidíme, že dole ve sklepě jsou rozložené matrace a zdá se, že tu bude spát hned několik lidí, tak tu bylo plno.

Zatím se dozvídáme od Divoké Orchideje, že sice teoreticky opravdu může fotky na telefon dostávat, ale z nepochopitelných důvodů to nejde, a tak si jen přečetli text. To je škoda. S Tichým Půlměsícem si nebyli jisti, jestli tam nebudeme jíst, a tak si už uvařili, aniž by na mne čekali, ale ještě na mne něco zbylo, jen se musí dovařit rýže. Šťastnou náhodou prý našli olej, protože jsem jej měl v boční kapse batohu. Jejich cesta zpět byla celkem bez problémů, až na drobné orientační nejasnosti kolem Filipovy hutě. Semo s Lesní Jahůdkou jim totiž ukázali cestu a potom vyrazili směrem k Horské Kvildě. Jaké bylo překvapení všech čtyř, když se zanedlouho opět setkali. Nebyli si chvilku jisti, na které z cest vlastně jsou, nakonec se ukázalo, že jedou směrem do Kvildy a že Semo si svou cestu spletl. Stopy byly totiž vyjeté trochu jinak než vloni.

Kvetoucí Pampeliška s Morsilagem byli dnes na výletě na sněžnicích, vylezli na Tetřev (1260m), což je kopec nedaleko západně od Kvildy. Kvetoucí Pampelišce se to moc líbilo, Tichého Půlměsíce to zaujalo na tolik, že si je s Divokou Orchidejí na zítřek půjčí a také se někam vydají. Celý večer pak přemýšlel, kam jít, aby se bez buzoly neztratili, nebylo to moc daleko, šlo se tam lesem a bylo daleko vidět. Vzhledem k tomu, že podle předpovědi má být zítra zataženo, věnoval tomu snad až moc myšlenkového úsilí. Trochu mne překvapilo, že Morsilago má sněžnice půjčené od tatínka z práce. Ukázalo se však, že jeho tatínek pracuje na fakultě tělesné kultury kdesi na Moravě. To, že se nějaká fakulta jmenuje tělesné kultury a ne výchovy, slyším opravdu prvně, napoprvé jsem si až myslel, že jsem se přeslechl, ale potvrdili mi potom, že nikoli.

Během čekání na rýži hraji dole šestihru v pingpongu, protože Morsilagovi, Kvetoucí Pampelišce, Báře, Jensovi a Marii zrovna chybí šestý hráč. Pingpongový stůl je ve společenské místnosti. Jídlo se velice vydařilo, když myji nádobí, umyji i pánvičku, třebaže Divoká Orchidej prohlásila, že ji před našli tím špinavou a museli si ji umýt, a tak bych se s tím nemusel zabývat. Potom uvařím zeleného draka a sedíme u stolu. Jarin navrhuje, abychom hráli na líbacího vraha. Mě ta hra moc nebere, což je o mě už snad známo, ale ostatním zajímavá přijde. Ještě Morsilago se hry vzdá, Tichý Půlměsíc se sice také chce vykroutit, když se dozví jaká jsou pravidla, ale Divoká Orchidej mu to nedovolí, protože to ještě nezkusil, a vlastně tedy neví oč jde. Nejprve si vzpomínáme, jak jsme určovali oběti tak, abychom vytvořili jediný cyklus, a hra tak měla jediného vítěze. Na správný systém si nakonec vzpomeneme, jeho realizaci máme výrazně usnadněnou tím, že hrát nebudu. Nejprve tedy obejdu všechny zájemce a nechám je vylosovat číslo od jedné asi do sedmnácti, protože tolik bude účastníků. Potom si jména přepíši na menší papírky, což dělám v pokoji a Tichý Půlměsíc mě přitom vyruší. Každému pak předám na papírku jméno jeho oběti. Některým musím oběť i popsat, protože se vzájemně všichni ani neznají. Když předávám jméno oběti Fifince, což mi připomíná, že jsem nezmínil, že Velký Grizzzly s Fifinkou dnes dorazili, vrhne na mne svůj obvyklý kyselý výraz, podle kterého je vidět, že vůbec neví, do čeho se pustila a že se zabíjí nepozorovaným políbením zezadu na krk, no, ona už se s tím nějak srovná.

U jednoho stolu hrají Planoucí Růže, Sněhová Lilie, Veselý Balónek, Lesní Jahůdka, Semo a Tomáš Carcasonne. Podle toho, jak je chvilku pozoruji, zdá se mi, že Tomáš má poněkud svérázný výklad některých pravidel, což by samo o sobě ani nevadilo, ale podle mínění ostatních jim Tomáš některá pravidla říká až během hry. Sněhová Lilie odešla v polovině telefonovat a hraje za ni Planoucí Růže, jen jednou za ni odehraji já, ale pak už je Planoucí Růže opět rychlejší. Mezitím sedím poblíž Tichého Půlměsíce a Divoké Orchideje, Tichý Půlměsíc by chtěl hrát Bang!, ale není zrovna s kým. Teprve, když skončí Carcasonne, můžeme přijít za ostatními s tímto návrhem, karet se však chopí Tomáš, který ke hře přizve Ivana s Lenkou a Báru, hraje ještě Lesní Jahůdka, a tak nakonec na Tichého Půlměsíce s Divokou Orchidejí ani nezbyde místo, Tichý Půlměsíc koneckonců prohlásí, že v téhle sestavě se mu ani hrát nechce. Má to totiž tu nevýhodu, že všem musíme opět vysvětlit pravidla a to trvá docela dlouho. Šerifa nakonec hraje Tomáš, který nakonec i vyhraje, což nás všechny překvapilo, protože nám přijde poněkud odtroubený. Zajímavé je, že skoro nikdo nevěděl, co znamená, když se o někom řekne, že je *odtroubený*. Zatímco my jsme hráli Bang!, u vedlejšího stolu se věnovali tleskací hře s vyvoláváním názvů různých věcí, hrají v angličtině, aby se mohli účastnit i Jens s Marií, a také aby to měli zábavnější. Potom přejdou k parlamentu, což je jakási hra, při níž se dost přesedává, ale to bylo jediné, co jsem na dálku vypozoroval.

Po druhé hře, v níž místo Tomáše hrají Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí, už jdeme spát. Na zítřek jsme si mysleli spíše na kratší výlet, protože bude třetí, a tedy krizový den. Planoucí Růže však namítá, že když už se vydala takovou dálku, chce se pořádně vysportovat a soudí, že třetí den je krizový jen pokud člověk jede někam na delší dobu. Přeje si proto normálně dlouhý výlet.

Sobota 31. prosince

Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí koupili včera v obchodě nějaké pomazánky a mně dali za úkol, abych k nim ráno přikoupil veky, vstávám proto v osm a hned po vyčištění zubů vyrážím do obchodu. Od začátku totiž Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Veselý Balónek naznačovali, že chtějí na Silvestra udělat nějaké chlebíčky, což nás inspirovalo k podobným úmyslům. Vek mají ještě dost, i když to nebylo jisté a Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Veselý Balónek si je raději objednali. Ostatní jsou v hlubokém spánku i ve chvíli, kdy se vrátím. Odchod jsme přitom určili na půl desátou, neboť s námi chce jet i Jarin, který soudí, že vyjet na delší výlet je lepší dříve. Včera večer jsme dobu odchodu dost dlouho řešili, padaly i návrhy, které tím, že určovaly Jarinovi odchod na půl desátou a ostatním na desátou, naznačovaly, že není schopen připravit se včas. Nakonec jsme tedy určili odchod na půl desátou pro všechny, ale jediní, kdo jsou v tu dobu opravdu hotovi vyrazit, jsou Jarin s Máňou, mně k tomu zbývá jen málo a ostatní snídají.

Mezi ostatní stejně měli patřit jen Lesní Jahůdka, Sněhová Lilie a Veselý Balónek. Divoká Orchidej s Tichým Půlměsícem vyrazí na sněžnice, Semo se chystá na kolo, což je podle mne výraz opravdu silné posedlosti. Konečně Planoucí Růže usoudila, že bude lepší, stráví-li tento den učením. V tomto názoru nebyla však docela pevná a několikrát jej během snídaně změnila. Prohodil jsem před ní, že jsem plánoval delší výlet přesně podle jejího přání, vyšlo mi to přes dvacet šest kilometrů. Podle mého plánu bychom jeli přes Horskou Kvildu a Zhůří do Churáňova. Odtud pak přes Přilbu a posléze po žluté značce zpět do Kvildy. Ten Churáňov jsem naplánoval proto, že si Jarin přál prohlédnout tamní meteorologickou stanici. On je totiž tak trochu meteorologicky posedlý.

Když i Veselý Balónek naznačoval Planoucí Růži, že by bylo lepší, kdyby jela s námi, změnila opět názor a prohlásila, že tedy pojede, ale až neudělá zkoušku, bude to na nás. To mne trochu vylekalo, protože bych nerad, aby kvůli mě Planoucí Růže neudělala zkoušku. V půl desáté jsou tedy Jarin i s Máňou připraveni a dychtivi vyrazit. Nečekají na nás a vyrážejí napřed s tím, že pojedou pomalu a určitě je doženeme. My vyrážíme asi v deset, Planoucí Růže opravdu vyjíždí s námi, ale s nijakým nadšením. Asi po půl kilometru se ohlížím a čekám, až uvidím ostatní, ale Planoucí Růže se nějak nemohu dopočítat. Počkám tedy na všechny a ptám se Sněhové Lilie, kde je Planoucí Růže. Prý nakonec měla tak silné výčitky, že se po pár metrech otočila a vrátila se do pokoje ke studiu. Bála se přitom, aby se Veselý Balónek nezlobil, protože o tom neřekla ani jemu, jen Sněhové Lilii, jež byla poblíž.

Málem bych zapomněl zmínit, že od rána je okolí zahaleno do mlhy, a není tedy mnoho vidět. K tomu myslím slabě sněžilo. Zdá se mi nyní obzvlášť úsměvnou včerejší starost Tichého Půlměsíce, aby se na těch sněžnicích dostali na místo s dobrým výhledem. Jedeme velice pomalu, a tak mne skoro překvapuje, že jsme u hospody U Honese potkali Jarina. Když jsem projížděl okolo, neměl jsem ani v úmyslu zde zastavovat, ale uslyšel jsem přes silnici kohosi, jak se v přístřešku se stoly u hospody baví o tom, jaká tu bývá zima. Protože mi to připadalo jako rozhovor, který by docela dobře mohl vést Jarin, ohlédl jsem se a, ejhle, byl to on. Přecházím k němu a jen velice lehce se dotknu lyží opřených zde o zábradlí. Chvíli nic, ale potom se všechny pomalu sesunou k zemi. Pán, s nímž se Jarin baví, nyní o meteorologických stanicích, sice říká, abychom nechali lyže ležet, protože stejně za chvíli zase spadnou, ale nám to nedá a opět je pečlivě vyrovnáme k zábradlí.

Podívám se ještě na teploměr, nyní jsou asi tři stupně pod nulou, což by mohlo odpovídat realitě. Včera nám totiž nikdo nevěřil, že zde bylo sedmnáct stupňů pod nulou, protože v Kvildě bylo jen asi mínus deset. Zde je sice chladněji než všude jinde a místní meteorologická stanice pravidelně ukazuje ty nejnižší teploty v republice, ale i tak se ostatním zdál sedmistupňový rozdíl poněkud velký. Taková zima je tu snad proto, že jsme sice na kopci, ale současně v dolíku. Jarin by to určitě věděl lépe, protože to, kde a proč je tu největší zima, byla jedna z věcí, kterou rozebíral s již zmíněným pánem. Jdu za ostatními a čekáme na Jarina s Máňou. Jarin se kolem nás mihne jen proto, aby nás pozdravil, a hned běží do informací opodál zjistit, kde jsou v okolí rozmístěné meteorologické stanice. Ptal jsem se Máni, jak dlouho tu vlastně jsou a prý jen o pár minut déle než my, protože jeli krokem. Jejich odchod naproti tomu nevypadá ani zdaleka reálně, když se Jarin vrátil z informací, zašel hned do hospody, a tak volám na Máňu, tam vcházející za ním, dotaz, jedou-li s námi nebo ne. Ona na to vece, abychom jeli, protože oni si tu musí ještě něco zařídit.

Pohlédnuvše po sobě usoudíme, že na nás z toho stání leze zima a že bychom opravdu mohli jet. Míříme ještě na sever až na nejzazší konec Horské Kvildy a odtud na Zhůří. Na konci Horské Kvildy, tuším, že nedaleko stejnojmenného hotelu, vidíme na mírném a krátkém svahu opodál skupinu dospělých lidí na běžkách, kteří se nejspíš učí na nich sjíždět z kopce. Nezávisle na nich vidíme okolo projet pána, který volá na dámu za sebou, aby se držela v záklonu. Zdá se, že jí radil styl sjíždění, podle něj správný. Podle mne šlo o naprosto nesmyslnou radu, protože každý přece dobře ví, že při sjezdu musíme držet váhu na přední části lyží, jinak se ocitneme v těsném kontaktu s matičkou zemí. Nemusím snad ani dodávat, že dáma, která se zřejmě pokoušela dodržet doporučení, si to vyzkoušela na vlastní kůži, a to opravdu nesjížděla z nijak prudkého kopce.

Zde se na chvilku odpojujeme od strojově upravované stopy na jednoduchou stopu vyšlapanou lyžaři a vedoucí přímo po zelené značce. Zanedlouho však ze zelené značky opět odbočujeme, abychom se vrátili k vybroušené široké stopě, ačkoli bychom mohli pokračovat dál, neboť i po zelené stopa vede. Holky si samozřejmě postesknou, jak vypadá romanticky, ale když jim navrhnu, že bychom po ní klidně mohli pokračovat, rozhodnou se jet na velkou cestu. Po ní tedy jedeme až na Zhůří. Cestou se bavíme o Pavlíčkovi a jeho pokusech s odolností člověka proti mrazu a podobným nepohodlím. Řekl jsem ostatním, že si na svou základnu v Antarktidě pozval známého kněze Halíka, protože chtěl vyzkoušet své přesvědčení, že duchovně zakotvení jedinci vydrží víc. Mě se tohle přesvědčení zdá dosti podivné, Sněhovou Lilii prozměnu zajímá, jak je to s vědeckostí podobných výzkumů a jestli tam ten Pavlíček opravdu dělá nějaký výzkum a pak z něj publikuje výsledky v odborných časopisech. Zdálo se jí totiž, že do Antarktidy pouští jen seriózní vědce. Její pochyby nedokážu dost dobře upokojit, neboť tolik zase o Pavlíčkovi nevím, kromě toho, že vydal nejméně jednu knihu, která však byla určena spíše obecné než vědecké veřejnosti. Navíc si nemyslím, že by do Antarktidy mohli pouštět jen vědce, ale ani to nemohu říci s určitostí.

Potom nám také Lesní Jahůdka vypráví, že byla na nějakém vyšetření s kolenem, které jí chtěli měřit magnetickou rezonancí, tedy tím, že s ní zajeli do takového tunelu, naštěstí jen nohama. Lesní Jahůdka totiž trpí klaustrofobií, a tak by asi těžko snesla, kdyby ji tam zatáhli celou. Měření totiž trvá asi dvacet minut, což jí ukazují v jeho průběhu na malé obrazovce. V čekárně jí říkali cosi o tom, že možná bude muset chvíli čekat, protože jim často utíkají klaustrofobici, což zdržuje. Kupodivu je to měření docela hlučné a ozývají se při něm z přístroje silné rány.

Takto v družném hovoru dojedeme až do Zhůří, což je rozlehlá pláň, podle mapy je tu jeden z mála výhledů na Roklan, ale dnes lze spatřit pouze mraky. Aniž bychom se proto vydávali odbočkou k nedaleké rozhledně, pokračujeme směrem ke Zlaté Studni. Lidí je tu dnes jako much nad zkaženým hovězím, není divu, když je sobota a ještě Silvestr. Na chvilku si zabruslím, ale povšechně mám dnes dosti línou náladu a vůbec se mi nechce ostatním moc ujíždět. Přece jen se u mne projevuje třetí krizový den. Zanedlouho tedy zase jedu se zbytkem výpravy, připojili se ke mně zrovna ve chvíli, kdy se Veselý Balónek vyptává Sněhové Lilie na hokej, protože ona jej hraje v Americe za jeden dívčí tým. Veselý Balónek jej srovnává s fotbalem, například co se týče střídání a taktiky. V hokeji má prý každý přesně dané, na jaké pozici má hrát. A taky se tam často střídá, Sněhová Lilie říkala, že když se snaží hrát naplno, je už po minutě hotová. O kvalitách jejich ženstva hovoří to, že jednou hrály proti výrazně lepšímu týmu, který však přijel jen v počtu hráček, který je potřeba mít na ledě, a neměl nikoho na střídání. Trenér týmu Sněhové Lilie sice soudil, že musí vyhrát, protože bez střídání budou oponentky brzy unavené, ale opak se stal skutečností, když Sněhová Lilie a její spoluhráčky prohrály osm k nule.

To už se zastavujeme u odbočky směrem k Churáňovu, která však není vyznačena na plánku s lyžařskými stopami. Na první pohled soudím, že bychom do Churáňova, kam stále míříme do hospody, mohli jet i tudy. Zastavujeme se tu proto, aby mohli Veselý Balónek se Sněhovou Lilií sníst svačinu, a také proto, že Lesní Jahůdka nejspíš pojede přímo do Kvildy, protože toho i tak bude mít pro dnešek dost. Planoucí Růže bude dnes asi bez svačiny, protože tu si při svém náhlém návratu samozřejmě od Veselého Balónka nevzala. Bavíme se zde o tom, že než jsme odjeli sem, slyšeli jsme v rádiu či jiném sdělovacím prostředku, že na horách se pod tíhou sněhu lámou stromy a běžkaři jsou důrazně napomínáni k opatrnosti, neboť by se mohli lehce ocitnout mezi padlými kmeny a sněhem zarudlým od krve vyteklé z hrudí prošpikovaných ostrými větvemi. Ačkoli snad horší představa je, že ležíte pod těžkým kmenem s přeraženou páteří, jinak však při vědomí. Těžko se vám dýchá. Široko daleko nikdo. Snažíte se vší mocí dostat k telefonu, jen abyste po nadlidském úsilí, které vás připravilo o téměř všechny síly, zjistili, že tu není signál. Pomalu vám začínají odumírat nohy, pak ruce. A chce se vám spát, tolik, tolik spát. Přesto, že víte, že usnout v téhle chvíli znamená téměř jistý konec. Přesto, jen na chvilku si zdřímnout.

Jen jsme každý slyšeli o jiných horách, že zrovna tam je to nejhorší. Tuším, že až po návratu jsem slyšel v rádiu, že na Božím Daru v Krušných Horách přestali na čas upravovat stopy, neboť byly na mnoha místech přehrazeny kmeny padlých stromů. Ať tak či onak, odteď už si opravdu budeme dávat pozor.

Pohled do mapy mi prozradí, že přece jen bude lepší jet až na Zlatou Studnu. S Lesní Jahůdkou se zanedlouho rozdělujeme u odbočky do Horské Kvildy. Snad i sama dojede v pořádku, není to daleko a dnes je opravdu všude okolo tolik lidí, že nemusíme mít obavy. Ještě chvilku si tu povídáme a vydáme se dolů, projedeme kolem Zlaté Studny a pokračujeme až na další rozcestí, kde zahýbáme vlevo k Churáňovu. Zanedlouho dojedeme k plotu, za nímž se nachází závodní trať. I po té by bylo lze do Churáňova dojet, nicméně u plotu visí cedulka, podle níž je vstup na trať i na lyžích zakázán. Přesto zrovna vidíme jakéhosi pána ještě s někým projíždět kolem plotu ze značky na trať. Nedá mi to, abych se nezeptal, může-li se po trati jezdit. On to myslím vzal trochu osobně, neboť tón jeho odpovědi mi připadal jemně obranný. Prý tu jezdí celkem často a nikdy je nikdo nevyhodil. Něco jiného by bylo, kdyby tu byly závody, ale Kačka[2] je dnes stejně v Novém Městě, a tedy ani jí nebudou stopu ničit a kazit jí tak trénink. Prý by měl člověk jezdit po směru šipek, aby snad někomu nepřekážel při sjezdu. Nakonec se s námi rozloučí a vydají se proti směru šipek po závodní trati pryč. Chvilku přemýšlíme, jestli se také nevydat tudy, jen ve směru šipek, ale nakonec zůstáváme na žluté značce.

Ještě kousek jedeme po rovině následované krátkým sjezdem a jsme na kraji Churáňova. První dům není bohužel hospoda, ale z jeho terasy je pěkný rozhled do okolí. Dokonce se na nás na chvilku usměje sluníčko. Po chvilce focení dojíždíme k silnici, hospoda pořád nikde. Asi o dvě stě metrů dál stojí nicméně velký komplex, hotel. A kde je hotel, tam je i restaurace. A kde je restaurace, tam je polévka a spousta jiných dobrých věcí. O tom nemůže být pochyb. Opravdu když dojdeme poblíž, zjistíme, že jsme se nemýlili. Vevnitř se nejprve dostaneme do baru, odkud se prochází do restaurační místnosti. Na jejích dveřích mají sice cedulku, že ji dnes zavírají už ve dvě, ale protože do té doby nám zbývá ještě půl hodiny, směle vstupujeme a sedáme si ke stolu u nazdobeného vánočního stromku.

Když dostaneme jídelní lístky a objednáme piva, zatouží Sněhová Lilie dát si něco většího než polévku, jenom už nevím, co to bylo, ale určitě k tomu chtěla pečené bramborové plátky nebo něco podobného, protože se vyptávala, jak to vypadá. I já jsem si nakonec dal smažené žampiony, protože jsem dostal chuť na hranolky. Polévku si tedy nakonec dává jen Veselý Balónek a říká číšníkovi, že by ji chtěl dostat až k těm našim jídlům, ale nakonec se o ni musí upomínat, protože mu ji nedonesli ani tehdy. Během toho se se Sněhovou Lilií bavíme o tom, jak v Americe učí, kupodivu navzdory nepěkným vyhlídkám, podle nichž měla jen opravovat písemky, neboť tam před letním semestrem přijela kvůli Černé Hoře později, normálně má prváky na cvičení z kalkulu. A to díky tomu, že se na poslední chvíli zjistilo, že je měl učit kdosi, kdo k tomu snad neměl oprávnění. Prý je to tam trochu jiné než u nás, vůbec se nevyvolává k tabuli, studenti tedy ostatním něco předvádějí nejvýš dobrovolně. Jedna slečna takto prý jednou něco předvedla a když jejímu výkonu Sněhová Lilie cosi vytkla, začala se slečna rozčilovat, že je u tabule naposled a příště se na to Sněhové Lilii vykašle.

Naše okolí se pomalu mění, ukazuje se, že od dvou tu mají zavřeno proto, aby mohli místnost vyzdobit na večerní oslavu příchodu nového roku. Začíná se tu tedy objevovat personál, lézt na štafle a rozvěšovat tu barevné girlandy. Číšník nám po zaplacení popřeje všechno nejlepší do nového roku a kolem druhé opouštíme příjemně vytopené místo u vánočního stromku, abychom se vydali na cestu zpět. U vchodu ještě obhlížíme plakát s mořem, který prý, ačkoli jsem si toho nevšiml, propagoval solaria.

Abychom se vyhnuli silnici, usoudím, že bude lepší vylézt do svahu nad hotel a přejet po tamní cestě na lyžích na místo, kde jsme se dostali do Churáňova. Proti nám zrovna jakási slečna zabrzdila pádem. Skutečně se vydáváme po cestě v našem směru, za plotem je závodní trať, na kterou je možno za chvíli vjet, čemuž neodolám, protože i ona se tváří, jakoby vedla v našem směru. Takhle pořád jedeme v našem směru, ze závodní tratě uhneme opět na menší stopu, pak jedeme nad chatami a nad loukou a kolem čehosi, co by snad mohla být meteorologické stanice. Nakonec se kupodivu ocitneme u startu závodního okruhu a hotelu Olympia, který měl být proti směru naší cesty. Stojím tu tedy trochu zmateně, protože si to nedokáži vysvětlit, nakonec vytáhnu mapu a pořád mi nejde do hlavy, jak to, že když jsme pořád jeli v našem směru, ocitli jsme se o kus cesty zpět a teď, když popojedeme opět kousek v našem směru, spatříme před a pak pod námi hotel, který jsme před krátkou chvílí opustili. Vím sice, že je Země kulatá, ale přesto mi to nejde do hlavy. Musel jsem někde udělat naprosto hloupou chybu, jaká se mi snad ještě nestala, alespoň na obyčejném výletě.

Sněhová Lilie potom říká, abych se nebál, že to nikomu neřeknou, na což jí odpovídám, že to je jedno, protože to nakonec stejně vykecám sám. Ona na to zklamaně reaguje tím, že mě se prostě nedá vydírat, s takovýmto přístupem. Čekala totiž, že jí spíš odvětím něco ve smyslu: „A opravdu to na mě neřeknete? To by totiž byla hrozná ostuda.“ Posléze by začala utahovat šrouby a za jejich mlčenlivost by začala něco chtít. Pak by třeba večer ve společnosti prohlásila cosi jako: „Poslyšte, co se dnes stalo.“ A čekala by, že začnu vyděšeně volat: „Ne, prosím, mlč, vždyť jsi slíbila, že nic neřekneš…“

Mezitím stoupáme k Přilbě, lyže mi začaly silně podkluzovat, zatímco Sněhové Lilii a Veselému Balónkovi silně lepit. Dosti se oteplilo a struktura sněhu se podstatně změnila. Na rozcestí se zastavujeme, protože Veselý Balónek dojíždí s telefonem u ucha, volaje Planoucí Růži. Ptá se jí, jak se učí, ale další hovor je rušen tím, že mu vypadává signál. Ještě asi dvakrát jí zkouší volat, ale ani jednou se spojení v podstatě nepodaří, a tak jí nakonec napíše SMSku, že nemá signál a nemůže s ní tedy mluvit. Zanedlouho jsme na silnici, za níž začínáme

[2] Míněna Kateřina Neumannová.

stoupat cestou, která je rovná, jako když střelí. Od té doby, co sem pravidelně jezdím na Jarní školy, chystal jsem se vystoupit na tento kopec, neboť mne odjakživa fascinovala už podle mapy takhle rovná cesta přes jeho vrchol. Proto jsem rád, že jsem se sem nakonec i dostal. Nahoře je dokonce vrcholová kniha, do které nakreslíme své podkresy a přečteme si několik zápisů.

Odtud už jedeme dolů, křižujeme ještě jedno rozcestí, až dokud nenarazíme na žlutou značku. Po ní jedeme až do Kvildy. Je to velice pěkná cestička, klikatící se hlubokým lesem. Začíná krásným sjezdem, snad prvním za celou dobu. Sněhová Lilie dokonce musela poprvé plužit. Poté překročíme potok a odtud už jedeme v podstatě po rovině. V Kvildě jsme ještě za světla, asi ve čtyři, což je dříve, než jsme odhadovali. Když dojíždím k prvnímu domu a čekám zde na Sněhovou Lilii a Veselého Balónka, pozoruji pána, který se chystá před malým dítětem a svou ženou odpálit raketu. Ptá se mne, jestli za mnou ještě někdo jede, říkám, že ještě dva lyžaři, a dodávám, že tu raketu odpalují trochu brzy. O půlnoci však prý budou spát. Sjedeme ještě kousek dolů na hlavní silnici a po ní dojdeme nahoru do domu. Na jednom domě fotí Sněhová Lilie rampouchy, teď už sice tma skoro je, ale ona sem prý za světla nepůjde. Cestou se bavíme i o pálení svíček. Sněhová Lilie se zmiňuje o nějaké známé, které prý zapálená svíčka pomáhá vytvořit tu správnou atmosféru pro učení. Některé holky mají prostě svíčky rády, i když mě by nikdy nenapadlo, když jsem sám doma, zapálit si svíčku, a to ani k učení. Koneckonců i Sněhová Lilie budí spíše dojem, že ji příklad té známé trochu překvapil.

Přibylo sem zase hodně neznámých lidí. Když vstoupíme do pokoje, ptá se Semo, jak dlouho jsme vlastně strávili v té hospodě, připadá mu, že jsme sem přijeli hrozně pozdě, s čímž tedy nemohu souhlasit, a vůbec jeho poznámce nerozumím. Planoucí Růže si jednu ze dvou školních lavicích, které tu jsou jako stoly, přitáhla k posteli a roztáhla si na ní učení, teď ji však už vrací na místo. Svačinu prý opravdu neměla, jen kousek suchého chleba. Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí přišli jen chvilku před námi, značně vyhládlí. Než jim i sobě půjdu připravit kuskus, chci se vysprchovat. Oni i Sněhová Lilie jsou však rychlejší, a tak jsou obě sprchy nacházející se na tomto patře obsazené. Na jejich uprázdnění čekám sedě na kavalci a třesa se jako v záchvatu abstinenčních příznaků. Spatřivši to, poznamenala Planoucí Růže, že musím po té sprše opravdu toužit, ale když se dozví, že dole se nachází ještě jedna sprcha, a mě se do ní nechce, přehodnotí své mínění úsudkem, že tak hrozné to asi nebude.

Tuším, že při této příležitosti se také Planoucí Růže zmínila o filmu pro pamětníky, jehož nedávné shlédnutí v ní zanechalo velice silné dojmy. Hrubě ji rozrušil a byla napjatá až do konce, nakonec tam snad ani k žádné katastrofě nedošlo[3], nicméně Planoucí Růži stačilo její očekávání. Veselý Balónek usoudil, že filmy pro pamětníky musejí být dost silné na to, aby v pamětnících, jež toho už hodně prožili, vzbudily nějaké emoce. Tuto myšlenku jsme rozvinuli úvahou, podle níž se filmy pro pamětníky točí už s tím, že budou promítány pamětníkům, a jsou proto emočně náročnější. Natáčení takových filmů musí být pečlivě drženo v tajnosti, neboť v opačném případě by ve chvíli svého promítání, což je alespoň o třicet, čtyřicet let později, nesplnily svůj účel. Dá rozum, že nikdo, kdo se na jejich tvorbě podílí, nesmí se po celou tuto dobu ni slůvkem zmínit o jejich existenci. Je jen logickým závěrem našeho přemítání, že i v současné době se točí řada filmů, které budou jednou pamětnickými pro nás.

Po vykonání očisty mohu nalézt v nepořádku uvnitř i vně svého batohu potřebné ingredience a vydat se s nimi dolů do kuchyně chystat naši večerní krmi. Po chvíli za mnou přijdou i Divoká Orchidej s Tichým Půlměsícem a pozorují mne při práci. Jejich výlet se snad také vydařil, prý šli nakonec na stejný kopec jako včera Kvetoucí Pampeliška s Morsilagem, narazili i na jejich stopy. I oni měli orientaci bez buzoly ztíženou, obzvlášť při viditelnosti, která nebyla dnes valná. Dohadují se chvíli s Kvetoucí Pampeliškou a Morsilagem o tom, kde byl skutečný vrchol, neboť se zdá, že včera jej první výprava o kousek minula. Tichý Půlměsíc byl chůzí na sněžnicích nadšen. Divoká Orchidej podle všeho soudí, že to bylo snesitelné, ale nic víc, každopádně, když říká, že si bude přát sněžnice k příštím Vánocům, nezdá se, že by to myslela, byť vzdáleně, vážně.

Kvetoucí Pampeliška s Morsilagem prý dnes byli na běžkách, Kvetoucí Pampeliška se přitom odrážela jen levou rukou. A představte si, že Morsilago ji nechtěl táhnout do kopce, to je skutečně nepochopitelné a zavrženíhodné. Došli prý přes Horskou Kvildu a Modravu na Antýgl, potom zpět do Horské Kvildy, možná v opačném směru. Nyní sem též přišli vařit. Připravují si těstoviny s rybičkami a mraženou zeleninou. Udělají toho hrozně moc, sice s nimi jí i Fifinka s Velkým Grizzzlym, ale ti toho moc nejí. Morsilago s Kvetoucí Pampeliškou to komentují tak, že Fifinka drží Velkého Grizzzlyho zkrátka a nedovolí mu mnoho sníst. Samozřejmě jim toho většina zbyde, což nebrání Morsilagovi v tom, aby nepokukoval mlsně po našem kuskusu, který se myslím velice vydařil. Nám však nezbyde nic.

Po jídle sedíme pokoji, Veselý Balónek se chopí kytary a zpíváme si. Při několika písničkách sem vtrhne Jarin, dozpívá je a opět vytrhne. Oni s Máňou mimochodem jeli z Horské Kvildy přímo do Churáňova, kde navštívili vyhlášenou meteorologickou stanici a poté se vydali po žluté značce stejně jako my, dorazili však o něco později. Po delší době sem nakoukne i Velký Grizzzly s tím, že byl vyslán, aby tlumočil přání ostatních, kteří jsou zrovna ve společenské místnosti, abychom se připojili k nim, aby i oni měli něco z hudební produkce. Vymlouváme se trochu, že je tam hlučno a neustále tam hraje rádio, ale nakonec jdeme všichni dolů s tím, že nastal ten správný čas, aby holky připravily chlebíčky.

Rádio se nakonec podaří oddělit dveřmi do kuchyně. Zazpíváme si sice pár písniček, ale podle mne to není nic moc, protože mezitím jsou dlouhé přestávky věnované mluvení, které se v takovém množství slévá v homogenní hluk. Pavla si objedná několik písniček, ale vlastně z nich zná jen refrény, a tak moc nezpívá. Sněhová Lilie se Planoucí Růží jednu verzi chlebíčků zapékaly v troubě, což mi přišlo celkem originální, byly prý velice dobré, ale

[3] Ačkoli to se možná týkalo jiného pamětnického filmu . . .

nemohu to bohužel potvrdit z vlastní zkušenosti, neboť jsem až do půlnoci trávil kuskus a poté už samozřejmě nebyly žádné chlebíčky k dispozici. Díky tomu jsem vlastně neochutnal nic.

Když jsou chlebíčky hotové a z větší části i snědené, to druhé přitom následovalo nedlouho po tom prvním, začínají se pomalu hrát infantilní hry, což vede k postupnému a vytrvalému zvyšování hladiny hluku vysoko nad mez povolenou hlavním hygienikem. Protože mě to dnes nějak nebere, uvařím si čaj a jdu nahoru užít si trochu ticha. Zrovna v tu chvíli tancovali ostatní labadu dopředu i dozadu. Nahoře se mihne Lesní Jahůdka a po chvíli sem přijdou Divoká Orchidej s Tichým Půlměsícem, lehnou si na postel a i oni si užívaji klidu.

Zatímco tak ležíme, začne se venku na chodbě odehrávat drama jako vystřižené z venezuelské telenovely.
Ona (*vzrušeně*): „Nech mě, jsi úplně opilý, jestli mě máš alespoň trochu rád, tak mě necháš o samotě.“
On (*vzrušeně*): „A co jsem udělal?“
Ona (*vzrušeně*): „Pořád o tom mluvíš, a přitom víš, jak nerada na to myslím.“
On (*vzrušeně*): „Co? Vždyť jsem o ničem nemluvil.“
Ona (*vzrušeně*): „Pořád, pořád o tom mluvíš.“

V podobném duchu pokračovali ještě chvíli, ale ač jsme jistě všichni tři napínali uši sebevíc, nedozvěděli jsme se, oč vlastně šlo. Inu, jako v každé správné telenovele.

Kromě toho jsme postupně dostávali i zprávy o klukovi, jehož jsme už večer viděli přijít do společenské místnosti s lahví tvrdého alkoholu v ruce, tehdy mu ji vzali s tím, že už toho má dost, ale po chvíli jsem jej viděl s jinou. Nyní prý zvrací na záchodě a je úplně namol. Připadá nám trochu divné, že jej zodpovědné salesiánské osoby nechávají klidně chlastat i kouřit místo toho, aby děti motivovaly k něčemu jinému.

Nedlouho po tom se k nám připojí i Planoucí Růže s Veselým Balónkem. Oni však přišli nikoli z touhy po klidu, protože jak Planoucí Růže poznamenala, kdyby chtěla klid a ticho, mohla zůstat doma, ale proto, že se Planoucí Růže chtěla vyhnout hře, při níž jsou účastníci rozděleni do dvou skupin, Pavla stojí mimo ně a diktuje jim postupně, kolik nohou, rukou, nosů či jiných končetin se má dotýkat země, skupina pak musí zaujmout takovou polohu, aby naplnili její přání. Na začátku Pavla všechny rozdělila tím, že prohlásila něco jako: „Ty půjdeš tam a ty tam.“ Planoucí Růži se však hra příliš nezamlouvala, a proto se zprotivila Pavlině příkazu a odešla raději nahoru. Před tím sice řekla ostatním, že hrát nebude, nicméně její slova nejspíš zanikla ve všeobecné vřavě, neboť po chvíli nakoukla do dveří Sněhová Lilie a otázala se, jestli Planoucí Růže půjde dolů hrát. Teď je to tedy Planoucí Růži hloupé i proto, že dole zbyl lichý počet zájemců, a Jarin tak nemohl hrát. To, že by nehrál zrovna Jarin, přijde Divoké Orchideji jako hodno údivem pozvednutého obočí. Před touto hrou prý byla na řadě evoluce.

Nakonec se k nám přidá i Sněhová Lilie a Lesní Jahůdka, snad i Semo, zrovna, když jsem na záchodě, slyším na chodbě cosi podivného, jako by velká masa lidí volala cosi jako: „Zambi, zambi, zambi, jé.“ Když vylezu ven, opravdu vidím velkou frontu lidí zcela zaplňující chodbičku k našemu pokoji, ale stále nerozumím tomu, co se vlastně děje. Po chvíli se do jejich čela postaví Sněhová Lilie a vrhnou se na mne i Sema, který byl zrovna také na této straně chodby, přitom začnou opět volat zmíněná slova, a tak raději zmizím opět na záchodě, kde se mi i přes odpor Sněhové Lilie podaří jen taktak zamknout. Chvíli sedím na zemi v prenatální poloze, než zmizí dolů a je opět bezpečno vyjít ven, dodnes nevím, co to mělo znamenat. Občas, obvykle za úplňku, vrátí se mi tato vzpomínka do sna a v takových chvílích se budím polit studeným potem. Uklidní mne pak jen šálek silného meduňkového thé.

Ještě než odejdeme dolů připít si na oslavu nového roku, uvažuji nahlas, že nejspíš stárnu, protože mi podobný druh hluku vadí čím dál víc. Tichý Půlměsíc poznamenává, že on je v tom případě stár odjakživa, neboť jemu podobný hluk vadí odnepaměti. S Divokou Orchidejí se shodneme na tom, že již oba chápeme Pedrův odpor k podobným hrám, kterými jsme ostatní oblažovali jednou u Škalouda[4]. S sebou ven si bereme jen jednu či dvě lahve šampaňského, protože ačkoli je nás na něj osm, nikdo z nás není jeho vyznavačem. Nikomu z nás vlastně nechutná a pijeme je jen pro formu.

Stoupáme si nedaleko od ostatních, ne snad, že by nám vadila jejich blízkost, to spíše blízkost dělbuchů, které se chystají odpálit. Už před půlnocí totiž začala obvyklá kanonáda, rok od roku stále silněji evokující apokalyptické vize konce světa. Náš únik od řezavého zvuku výbuchů se nepodařil docela, protože nedaleko nás se otevřela vrata a z nich vyšel pán třímající jednu raketku v pravici, namířil ji přibližně naším směrem a s děsivým šklebem těžkého psychotika ji i odpálil.

Následuje půlnoc s obvyklým průběhem a po ní již začíná ...

Neděle 1. ledna

Dělostřelba neustává ještě hodně dlouho a některé rány vycházejí z blízkého okolí, a proto se nás nakonec několik sejde ve vstupním prostoru dveří. Nastává pomalu čas novoročního koupání, kromě mne se k tomu chystají Jarin, Štěpán, Tichý Půlměsíc a Divoká Orchidej, Sněhová Lilie se sice také vybavila na cestu dolů ručníkem, ale protože se ani náznakem nepokusila vlézt do vody, zdá se, že se jen řídila základní radou Stopařova průvodce galaxií, totiž že nejdůležitější ze všeho je stále mít po ruce svůj ručník. Pro silvestrovskou noc toto pravidlo platí především. Na cestu se nás nejprve vydává jen málo, míříme stejně jako vloni k mostku, po němž překonává lyžařská stopa Kvildský potok. Vypadá to, že letos je v něm méně vody, o to více sněhu pokrývá jeho břehy.

[4] Viz deníček *Škaloud 2002.*

Rozložím karimatku, kterou jsem si přinesl na odložení věcí a převlékání a počnu se svlékat, v tu chvíli teprve přišla větší skupina včetně Jarina a Štěpána. Do vody lezu jako první, nejprve se prohrabu sněhem, jehož je tu snad po pás, poté se natáhnu do vody, které je prozměnu jen po kolena, a proplazím se krokodýlím stylem pod mostkem na druhou stranu, kde se opět vyhrabu za mohutného aplausu přihlížejících ven. Než se převléknu, stihnou vykonat podobnou proceduru i Štěpán a Jarin. Divoká Orchidej s Tichým Půlměsícem nakonec nyní do vody nelezou.

Kupodivu mi oblékání trvá nejdéle, a tak se zde chvilku zdržím. Mezitím sem přijdou Ivan s Lenkou, která trochu lituje toho, že přišla pozdě a neviděla žádné nahaté kluky. Když jdu zpět, potkám Tichého Půlměsíce s Divokou Orchidejí, jak se vracejí k potoku. Prosí mne o půjčení karimatky, protože se nakonec také chtějí vykoupat. Jdu s nimi nakonec zpět, vychází najevo, že se jim prve nechtělo do vody pro množství přihlížejících. Tichý Půlměsíc říká, že si to koupání chce v klidu užít a nestojí o to, aby mu při tom někdo fandil. Už se chci otočit, ale já jim prý nevadím, ani Lesní Jahůdka se Semem, kteří s námi také jdou zpět. Nakonec jim nevadí ani Ivan s Lenkou, která se přece jen dočkala naplnění svého přání. Divoká Orchidej má trochu obavu, že se mohla Planoucí Růže urazit, když jim Divoká Orchidej cestou do domu říkala, že podle ní by měli k vodě chodit jen ti, kdo se chtějí koupat. Nemínila přitom nikoho konkrétního, a už vůbec ne to, že by jí tam snad mohla vadit Planoucí Růže nebo jiní kamarádi. Nakonec se tedy i oni dva vykoupou, ačkoli most nepodlezou.

Nyní se již vracíme definitivně, v dolní místnosti teď skoro nikdo není, bohužel tu není ani nic zbylého k jídlu. Na pokoji jsou naproti tomu všichni, kdo sem patří, a chystají se spát. Divoká Orchidej dostává spoustu SMSek, už před půlnocí jich pár dostala, což platí i o Planoucí Růži. Planoucí Růže jich také několik psala a měla značné problémy vymyslet, co napsat svým kamarádkám, aby to nebylo nevhodné, jako se jí zdá například u verše: *Do nového roku, spoustu krásných kluků.*

Tento verš se nechtělo použít ani Divoké Orchideji do SMSky Lence. Divoká Orchidej sice sama nemá ráda novoroční SMSky, protože koho má ráda, jako třeba Lenku, může pozdravit osobně. Nicméně Lenka jí SMSku poslala, byla poněkud zmatená, až jsme pojali silné pochybnosti o střízlivosti pisatelčině. Je nutno podotknout, že Lenka podle toho, co později řekla Divoké Orchideji, opilá nebyla. Na Silvestra prý byla na chatě u kamarádky, kde se opili[5] minulou noc a tu dnešní již neměli na alkohol chuť. Prý se tehdy opíjeli rumem, což mi přijde jako jistý výraz zoufalství. Možná tedy její SMSka skutečně nevznikla pod přímým vlivem alkoholu, ale jisté dozvuky tam být musely, to mi nikdo nevymluví. Psala mimo jiné, že se má jednat o netradiční přání, jehož střed tvořila slova bla, bla, bla. Pomáháme Divoké Orchideji sestavit odpověď, ta je však stále nespokojena s našimi úvodními verši, třebaže kromě již zmíněného skvostu se jednalo například o: *Do nového roku, zbav se svého bloku.* Nakonec se nám však podaří navrhnout uspokojivé: *Do nového roku, málo stafylokoků.* Zpráva ještě pokračovala, ale nepamatuji si už, jak. Kromě zprávy od Lenky dostala Divoká Orchidej i zprávu od jakéhosi bývalého spolužáka, v níž se hovoří cosi o tom, ať má Divoká Orchidej stále svou lásku komu dát. Musím si to nechat přečíst ještě jednou i dvakrát, protože mi přijde naprosto vadné, jak může nějaký kluk poslat podobnou kravinu, ale nejspíš se jedná o prefabrikovanou zprávu, která nebyla podrobena žádné autocenzuře.

Sepisujeme ještě zprávu pro Šedého Vlka, který tu s námi bohužel není. Jeho odůvodnění bylo, že jednak nevěděl, že někam jedeme, což je poněkud diskutabilní, navíc prý pojede někam jen přímo na Silvestra a se ve zbylých dnech mezi svátky bude věnovat programování. Ještě je třeba zmínit se o telefonu Šedého Vlka, protože o jeho existenci nebylo dosud lze ani spekulovat. Před čtrnácti dny si nicméně vzal na hory telefon, jehož číslo uvedl v mejlu, aby měl možnost synchronizovat se se dvěma slečnami, které nejely s námi z Prahy. Číslo jsem si hned pro jistotu zapsal, druhou podobnou příležitost bych už možná nedostal. Před Vánoci jsem se ujistil, že telefon je skutečně Šedého Vlka, který jej však příliš nepoužívá a zapíná jen opravdu výjimečně. Naštěstí je pro něj očekávání zprávy od nás dostatečně výjimečnou situací, abychom mohli doufat, že si ji přečte. Než se nám ji podaří sepsat, napíšeme několik veršů Jarinovi, který nám zrovna hází do oken sněhové koule. Stále nám totiž přebývá jedno dvojverší, a tak pro ně alespoň budeme mít využití.

```
Do nového roku,
zbav se svého bloku,
spoustu vlasů,
mužnou krásu,
přejí sousedi.
```

Zanedlouho sem Jarin samozřejmě vtrhne a ptá se, co to má znamenat, copak on má nějaký blok? Vysvětlujeme mu tedy, že šlo jen o přebytečné verše, zatímco druhé dvojverší jsme mu opravdu vymysleli na míru, čemuž, pohladiv si začínající pleš, dokáže uvěřit. Hlásí nám, že dole zatím všichni trochu tancují a hodně po sobě lezou a zuřivě se líbají. Chceme po něm, aby nám pomohl s verši pro Šedého Vlka, nakonec něco vymyslíme, Jarin opět odejde a my jdeme spát. Ze začátku jsem se sice snažil navrhovat hraní nějaké hry, ale návrh zapadl, a tak nakonec po dopsání všech zpráv jdeme spát. Do nastalého šera a ticha se zanedlouho ještě jednou ozve Jarin, když sem nahlédne a prohlásiv, že tady už se spí, opět tiše opustí náš pokoj.

Ráno přišla od Šedého Vlka odpověď, kterou zde pro úplnost uvádím:

[5] Nemám bohužel žádnou povědomost o tom, byli-li s nimi na chatě i nějací kluci, a tak tiše předpokládám, že ano. Pokud tomu tak nebylo, omlouvám se za špatně použité měkké *i*.

Šedý Vlk má strašnou radost,
že mu přišla zpráva,
že vám přeje krásné svátky,
na vědomost dává.

Telefon

Dole jsem jako první, s Planoucí Růží, Veselým Balónkem a Sněhovou Lilií jsme dohodnuti, že ráno se jen sbalíme a vyjedeme. Ta první fáze však zabírá docela dost času. Nejprve dlouho snídáme, z nás je tu snad jen Lesní Jahůdka a Semo. Když dojím a chci se jít balit, teprve sejdou dolů Planoucí Růže, Veselý Balónek a Sněhová Lilie. Vrátím se s nimi dolů a posedím ještě s nimi, nyní teprve snídají i Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí. Připravují si k snídani chlebíčky, jeden mi zvlášť vyrobila Divoká Orchidej tak, aby vypadal stejně jako včera, tak konečně mám jistou představu, jak byly dobré. Veselý Balónek, Sněhová Lilie a Planoucí Růže mají instantní čočkovou polévku, protože se čočka na Nový rok patří. Mimo jiné se bavíme i o tom, kam bychom mohli jet na prázdniny, dotaz v tomto smyslu vyslala do éteru Sněhová Lilie, já sám jsem na to myslel, ale bál se zeptat. Nakonec jsme dospěli k jistému návrhu, ale zde o něm pomlčím, abych jej snad nezakřikl, poněvadž bych rád, aby nám to vyšlo. Semo do našich dohadů vstoupil návrhem, abychom letěli do Karibiku. Kdybychom si letenky koupili na poslední chvíli, sehnali bychom je prý velice levně. Jediný problém by mohl být, že bychom se každý ocitli na jiném ostrůvku. To by však prý zase tolik nevadilo, každý bychom si prostě prohlédli ostrov, na němž bychom byli, a pak bychom si o nich poutavě vyprávěli. Musím přiznat, že jsem Semovy návrhy asi moc nepochopil. Navíc si myslím, že jsem v tomto nepochopení nebyl sám.

Odjíždíme nakonec až po poledni. Lesní Jahůdka se nakonec rozhodla jet s námi, ačkoli ještě se Semem uvažovali o tom, že by zde zůstali do zítřka. Dnes však při pohledu ven svůj názor přehodnotili. Počasí je totiž poněkud nepřívětivé, padá drobný vlhký sníh, hraničící až s deštěm, je zataženo s teplotou kolem nuly, sníh natál a ztěžkl. Semo musí opět jet na kole do Vimperka a odtud vlakem. Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí se také rozhodli, že do Chotovin pojedou už dnes. Před odjezdem ještě platíme Kvetoucí Pampelišce, kterou vybráním peněz od nás pověřil Štěpán. Když klepeme na jejich pokoj, ještě leží s Morsilagem v posteli, ale spal už snad jen Morsilago. Hned se s nimi i loučíme a když naskládáme věci do auta, můžeme odjet. Tichý Půlměsíc s Divokou Orchidejí odcházejí v tu chvíli s umělohmotnými bazmeky pod zadek jezdit na nich po sněhu, autobus jim jede až ve tři.

V autě opět posloucháme Nohavicu, k tomu jíme brambůrky. Shodneme se na tom, že bychom nikdo neměli námitek proti zastávce u nějaké hospody. Nejen kvůli jídlu, ale i proto, abychom byli ještě chvilku spolu. Líbila by se nám ta, u níž jsme na okamžik zastavovali cestou sem. Ve Vimperku koukáme, že už tu není mnoho sněhu, za Strakonicemi již vyhlížíme zmíněnou hospodu a už si začínáme myslet, že jsme ji přehlédli, a tak se ohlížíme i po jiné. U Mirotic zahlédneme zajímavou reklamu, a vydáme se proto do tohoto městečka. Reklama však patřila k hospodě, která je poněkud více stranou, my proto končíme na návsi. Obcházíme ji dokola a nahlížíme do tří hospod. První je trochu zakouřená a moc se nám nelíbí, druhá je zavřená a třetí je pajzl nejhrubšího zrna.

Nakonec se tedy vracíme do první, kde si proti kouři alespoň zapalujeme svíčku, připravenou na stole. Bohužel se však ukazuje, že tu nemají mnoho jídla na výběr, jen čočku s uzeným, oukrop, koleno a ovar. Když číšník vidí naše protažené obličeje, poznamená něco jako: „Co byste chtěli na Nový rok.“ I přesto tu už zůstaneme, oukrop si dáme snad všichni, Lesní Jahůdka s Sněhovou Lilií si dají čočku a já koleno. Polévka i koleno mi přijdou velice dobré, Lesní Jahůdka s Sněhovou Lilií však nejsou příliš spokojeny. Planoucí Růži je trochu líto, že jsme nenašli hospodu, kde by normálně vařili, protože se těšila na pořádnou baštu. Také jsem se trochu těšil, ale jen trochu, říkám to tak proto, že jsem nechtěl, aby v tom Planoucí Růže byla sama, na druhou stranu vím, jak jí přijde líto, když se někdo těší na něco dobrého a pak nedostane nic, proto zdůrazňuji to trochu.

Napadlo nás sice stavit se ještě v cukrárně, ale k tomu už nedošlo, bylo by to už koneckonců příliš rozmařilé. Namísto toho si dáme v autě čokoládu a jedeme přímo do Prahy, kde jsme asi v půl páté.